

מסורת הש"ס

(א) כסודות מזכ. לעיל א'. יבמות פג"ג. (ב) ועליו ג'. (ג) ועליו א'. (ד) לקמן ג'.

סמל המסורת הש"ס

תורה אור השלם

1. לא לחילופיו ולא יקיר אתו טוב ברע או רע בטוב ואם העיר ימיר בהקמה בבקמה ודקה הוא ותמורתו ידקה קדש:

ויקרא כו י

2. וְשׁוּר וְשָׂה שְׂרָדָה וְקָלוּט נִדְבָה תַּעֲשֶׂה אֹתוֹ וְלִדְבָר לֹא יִקְרָה: ויקרא כב כ

הגהות הב"ח

(א) גמ' רבי יוחנן אמר באומר י"ב ר"ל כסוד: (ב) שם במקדש ולו י"ב בנימי חמו וי' עלול דף יא: (ג) רש"י ד"ה כסוד לומר וכו' דגלי דאיה קא וובי קדשים לא קדש אלא בעל מוס כלייל דהו"א: (ד) ר"ה קרב בנימי וי' דמתיבו אינשי על ויצא דופן הסד':

הגהות הגר"א

[א] גמ' ר"ה אומר הכללים: נקט הנה דנבא קדשים ומוציא שוין ומינה לחד שמואל גמרי' דמקדש ממונה: [ב] שם דוקא למימר: סאן שוין דנשאר ל"ו (גמרי' שוין): [ג] בעלזן ופסד"ה כסוד עד ל"ה קדש: ונס קדש מיכת כסוד ל"ה וגיב קדש: ואח"כ ל"ה ואח"כ גבי תמורה עד על לקי וא"י לנשנא לחרינה דקדש: סאן שוין: [ד] שם לנשנא על ל"ה קדש: ואל קדש אינו כלל כלל הסוגיא וכן נחמתי כסוד: ד"ה גבי ע"ש ואל קדש ספרים כי קדש ל"ה וכו' הס"א עניני: [ד] דה"א: ל"ה דר' אלעזר: [ה] שם אלא ל"ה ל"ה למינה ור' אשעריא ומימיה כסוד עד למות ל"ה: [ו] שם נבלב: דגרסי' מ"ש דלא"ה עד א"ל שמואל קסבר ר"א כל כי עד הנוף מנן כי עד דלמה א"ה מני ר"ה אינו ע"כ גרסי': א"ה מנא סבר עד הנוף דלמה ק"ה עד סוד ל"ה שו"י: [ז] רש"י ד"ה בקדשים: איכא ל"ה קדש: [ח] ד"ה במקדש: וגפרים: ל"ה ואנשי:

רבינו גרשום

ואין יוצאין חלופין איינו ורשעיה: בקדשים שקדם מום קרעו להקדישן ונפדו דחייבין בכבוריה ובכמתות ויוציאין חלופין ליבנו וליבניה: עשה שוגג כמזיד בתמורה ולא בקדשים: גבי תמורה א"ק. דהא כתיב היה קדש לרבות שוגג כמזיד: וגיב קדשים א"ל א"ק. שוגג אלא אכל המקדיש בעל מום קרעו כמזיד עובר בה לארין בדאמורן פסוק קמא (ו'): כסבור: להקדיש אדם ודוקדש שחור לא קדש כרתון (גור' א"ק. קדש טעם שחור כ"א הקדש ובה"א איני הקדש: בגון דאמר תנא ון חלופין ותבנסו ון תמורה בקדשים: דבלי תמורה לקי כדאמורן בפי' לא לחילופי בשל תאוריה שאינו שן דהיה תנא שלי (דו) לחלופי ותתא של פלוני (ואותה שלו תתא) תמורתה קדש ולקי תמורה: גבי קדשים: לא יק' דלא כתיב בהו יהיה: תנא א"ל מאחר בהו דגרסינן בפי' א' אתה מוצא א"א בולדיו קדשים דקדשי אבא אצוריה: וכו' יהיה: דאמר בשאר הלולות קדשם ודלי עונש

ליגזו וליעבד. אלא כדין קדשים שקדם הקדשן את מומן כשפסדין אותן אין בהן היתר גזיה ועבודה אלא היתר אכילה כדאמרי' בפ' שני דצבורות (דף ד'). משא"כ בקדשים שאס קדם מומן להקדשן יוצאין לחולין ע"י פדיון ליגזו וליעבד כדאמרי' התם דצבורות אכל בתמורה

גלי קרא (ויקרא כ) טוב ברע או רע כטוב לא הפריש בין תם לבעל מוס: גמ' וט גבי סמורה לקי. דרביי ביה קרא הוא ל"ה שוגג כמזיד: גבי קדשים לא לקי. ואל דלא מצינו מלקות אלא כמזיד וצתהדרת: כסבור לומר. שור שמור שינא מצינתי תחלה יהא תמורה תחת זה ויאל מפיו שור לכן גבי תמורה קדיש ולקי דגלי ביה קרא (ג) : גבי קדשים. וט אס בעל מוס הוא למזבח לא לקי דהא לא קדיש דהקדש טעות אינו הקדש: סאל וו וויכנס וו. ואותה של הקדש ממימיה היא ולא נפקאל לחלופין אלא מופסת וו בקדושתה וט והיא תמורה והוא ל"ה סבור שתאל לחולין כבעל מוס וט ולא להמיר נתכוין ואפ"ה לקי וגבי קדשים נמי דומיא דהאי שהיה יודע שהקדשים אסורין לזרים אכל וט סבר הוא דהיכא דנפל בהן מוס נאכלין בלא פדיון והיינו דומיא דהאי שהיה יודע שהתמורה אסורה אכל כפי האי גוונא מ"ן דקדש דמותר: ונכנס והקדיש והמיר שלא מדעתו. כבעל מחשבות הוא ולא היה יודע מה היה אומר מ"ן בתמורה קדשי ולקי דגלי קרא שוגג כמזיד: בקדשים. לא קדש ואי [ז] איכא בעל מוס למזבח לא לקי דהא לא קדיש דהקדש טעות הוא: לא קדושין כסמורה. א"ע"פ שהתמורה חלה קדושת הגוף על בעל מוס קצוע אינה חלה על אלו וי"ש שאין קדושת הגוף חלה עליהן דהקדש הפה אלא קדושת דמים כע"ס ואכנסי ואינן לריבין מוס לפדות: ולא מקדישין. אחרים תמורה אס מ"ן קדש הן: ור' מ"ן מאיר מפרש היס"ך הן קדושין שנרצין לומר שאין מקדישין: במקדש נטרפה. דחילוף עלה קדושה: ואח"כ נטרפה. מ"ן (א"ע"פ קדושה היא) צו הולך לומר שאף על פי שקדושה היא אינו עושה תמורה אכל כלאים וטומטוס ואנדרוגינוס מתחילת דרייתן מתקלקלו ואין מ"ן צוה אותה קדושה: אלא

צוולוי קדשים. שקדשה אמנ קודס שנתעברה דהשתא ממילא הן קדשים דעובר ירך חמו הוא וצבה הולךך לומר דאין עושין תמורה: ואוליבא דר' יהודה דאמר. [א"א]. בשאר ולד קדשים עושה תמורה אינערצין לשאמטעינן כהני דלא עבדי תמורה ולא נחתא להו קדושת הנוף אפילו ע"י תמורה והני דאמרן לאו רע מעיקרו ניניהו דהא אוקיימנא במקדש כמורה ואח"כ נטרפה במקדש: ולא ווטוטוס ואנדרוגינוס קדשי אגב אמנ קודס ל"ירתן וסרי בעל מוס דלא קרב ונחטא ליה קדושת הגוף. ע"י תמורה קדשני מנתי' שהתמורה חלה כו' ואי קדס הקדשו את מומו עבדי תמורה דכמצי טוב ברע וכן כהנמה נמי שקדם הקדש את טריפתה כעניניד תמורה ואי נטרפה כשהיתה חולין תתפוס בתמורה: קרב כמינו. שאר כהמות ממימות אכל כל היי' לא קרבי כמינו. יואל דופן לא חשיב ליה מין שאר כהמות מ"ן דתמיהו אכשי (ו) : פסול הגוף. וכל הני פסול הגוף הן בלא חסרון כגון ניקב קרוס של מוח וניקבה הקיפה אכל מ"ן מוס פסול חסרון בעלמא הוא: והלא שרוע וקלוט דכמינ כפרשה. (ויקרא כב) גבי מ"ן צעלי מומין והני פסול הגוף ניניהו בלא חסרון ואפ"י הכי מ"עביד תמורה דכמינ טוב ברע הכי וט פירש רבי: מאי אמרם טרפה וט אינא נמי כמינא לא דמיא לנעל מוס דכמה טעמא אסורה כזכילה וטרפה אסורה כזכילה לאפוקי בעל מוס דמוחר כזכילה. כלומר אי לא מדמיא טרפה להא מילתא דיש כמיניה קרב דמיא לה כמילתא אחריתי דאסורה כזכילה כמותה: לייכיה מוס קצוע כו'. דקסבר שמואל נחתא לה קדושת הגוף: שמע מינה כו'. ואנן קי"ל (לקמן לה).

דאין פודין את הקדשים להאכילן לכלבים אלא למיתה:טו: במקדשי י"ז עז"ס [ח] (וגפרים). ונפדים ליאכל לכלבים דלאו קדשים מקרייא: הכי

יש בקרבנות פרק שני תמורה

יז. עין משפט נר מצוה

גבי תמורה א"ק גבי קדשים א"א א"ק. וא"ת ספרים דגרסי' גבי תמורה קדיש כו' וט ופ"י ג"י דאשנה וט משום דשוגג דתמורה לקי דמורת הכסוד היא משום דכמינ יהיה לרבות שוגג כמזיד ורבינו ברוך וט ורבינו שמעון שאנן אפילונו כה הרכה אס י"ש מלקות כשוגג דתמורה ומאלו כה ספרים חלוקים הלא ורבינו מרילתין פירשמי ומהיו כסמוך גבי כסבור קדשים שגולד להם מוס נאכלין בלא פדיון לא מצינו למגדס גבי קדשים לא קדש שהרי קדוש ועומד הוא מעיקרא אלא ה"ג ביה גבי תמורה לקי גבי קדשים לא לקי: אבנא כבית זה כו' הקדיש ש"א מדעתו. פירש"י שבעל מחשבות היה ולא היה יודע מה היה אומר וקשה למי לא לומר כאכנס לבית כו' לכן נראה לפרש כאכנס לבית או כלומר כשאכנס לבית זה מהיה כהנמה וו תמורה ממד חו מהיה וט קדושה וט מדעתיה מ' ונכנס כו' והמיר והקדיש שלא מדעתו שלא אמר דבר כעניקמו מ"ן וגם כשז כמה שאמר מתחילה ונמאל שכל התמורה והקדש שלא מדעת:

אי הכי פרפ"ה נמי הא קרבה בבית. אכל מן השאר לא פריך דטומטוס ואנדרוגינוס כדיוט שמותין וכו' אפילו לא קרב כמינן וכו' יואל דופן מהי כה אינשי וכו' כאלו לא קרב כמינו וכן כלאים משונה הוא והוי כאלו לא קרב כמינו וכן פירש"י:

הדרן עלך יש בקרבנות

לא לקי יו"ר' יוחנן אמר (ב) באומר תצא וו וט ותיכנס וו גבי קדשים י"ן (באומר) שגולד בהם מום נאכלין בלא פדיון וי' לא לקי גבי תמורה לקי רב ששת אמר באומר אכנס לבית זה ואקדיש ואמיר מדעתי ונכנס והמיר והקדיש שלא מדעתו י"ן גבי תמורה לקי גבי קדשים לא לקי: ר"א אומר הכלאים והטרפה וכו': א"א שמואל א"ל קדושין בתמורה ולא מקדישין לעשות תמורה תניא אמר ר' י"ן מאיר ומאחר שאין קדושין מהיבן מקדישין אלא אי אתה מוצא אלא במקדיש בהמה ואח"כ נטרפה י"ן (במקדיש ולד ויצא י"ן [דרך] דופן אבל כלאים וטומטום ואנדרוגינוס אי אתה מוצא אלא בולדי קדשים ואליבא דרבי יהודה דאמר הולד עושה תמורה אמר רב י"ן פפא מ"ט וז' דר' אליעזר כ"בבהמה טמאה מה בהמה טמאה לא קרבה ולא נחתא לה קדושת הגוף אף הנהך י"י לא קרבי ולא נחתא להו קדושת הגוף אמר ליה רב פפא לרבא בעל מום דלא קרבי ונחתא ליה קדושת הגוף א"ל בעל מום קרב כמינו א"ה טרפה גמי י"ן קא קרבה במינה אלא אמר רבא כבהמה טמאה פסול הגוף לאפוקי בעל מום דפסול חסרון ניניהו א"ל רב אדא לרבא והלא² שרוע וקלוט כתיב כפרשה והא הני ס'פסול הגוף ניניהו אלא אמר רבא כבהמה [טמאה] מה בהמה טמאה דליכא במינה אף כל דליכא במינה לאפוקי בעל מום דהא איכא במינה וט מ"א אמרת טרפה וט איכא במינה לא דמיא לבעל מום כהמה טמאה אסורה באכילה וטרפה אסורה באכילה לאפוקי בעל מום דמותר באכילה אמר שמואל המקדיש את הטרפה צריכה מוס קבוע י"ן לפדות עליו ש"מ פודין את הקדשים להאכילן לכלבים אלא אימא עושה קדושה י"ן (למיתה) וט כסבור מותר להקדיש בעלי מומין לגבי מזבח גבי תמורה קדיש גבי קדשים לא קדיש) למות י"ן ור' אושעיא אומר אינה אלא במקדיש עצים ואבנים בלבד י"ן [ז] תנן כל הקדשים שנעשו טרפה אין פודין אותן לפי שאין פודין י"ן הקדשים להאכילן לכלבים טעמא שנעשו אין פודין אותן לפי שאין אותן י"ן דלמא האי תנא סבר כל היכא דלא חזי לגופה לא נחתא לה קדושת הגוף תא שמע רבי אליעזר אומר הכלאים ויוצא דופן וטריפה וטומטום ואנדרוגינוס לא קדושין ולא מקדישין ואמר שמואל לא קדושין בתמורה ולא מקדישין לעשות תמורה ותניא אמר רבי ט' מאיר וכו' מאחר שאין קדושין מהיבן מקדישין אלא אי אתה מוצא אלא במקדיש בהמה ואח"כ נטרפה וט היתה טרפה מעיקרא לא נחתא לו ליה קדושת הגוף אמר

ע"ן ויצא דרך דופן [י"ן] אמר רבא מ"ט (ש"ס) וי' דלא קרבי לא נחתא לכו קדושת הגוף א"ל רב אדא רב אחבה לרפא (ש"ס) וי' נמי קרנה. מיכת קא נמחק [ז] הוי פסולי הנוף נינהו כו' כהנמה עמלא סה (ש"ס) סאן י"א מלי אמרתי כו' לומר אי לא דמיא טריפה לעמלא כה מילתא דאין כמינ קרב מ"מ דמיא לא כמילתא אחריתי דאסורה כזכילה לאפוקי בעל מוס דלא דמיא כלל כהנמה טמאה ויפ"ג אמר שמואל המקדיש את הטרפה לייכיה מוס קצוע כסבר דמינו נחתא עליה קדושת דמים נחתא עליה קדושת הגוף, וי"ג למה נקטס על כל מינה קן להיות כי לפ"י ראו למחקן (ש"ס) [ז] נמחק. מ"א פולגני דר' אשעריא דאמר אינו אלא כו' (ש"ס) בלבד ככל ל"ק ליות מ"ש ר"א כי הדפס לקמן כסמוך עד סוף הפסק בעצ" וואח"כ ל"ל מן כי עד מיכת מ"ש (ש"ס) [ז] פודין את כסור (ש"ס) [ע] אוקן. כקאט כ"י ג"א מני הוי טריפה ואינטיה חילמא לנטול דנעשו טריפה ומני רבי אלעזר הוי דאמר כל היכא דלא חזי להקטנה לא נחתא קדושה לגופה ע"כ. וזו היא גרסת הגרסי' וי' (ש"ס) [ז] נמחק מילי מילי קדושה (ש"ס) [ז] נטרפה טעמא דהקדיש אחר"כ נטרפה הא (ש"ס) [ז] נמחק. מ"א וזו היא גרסתה ש"ט כסמוך נמחק. [ז] קאן ל"ה יהיה לרבות אגב [ז] לקי. אס בעל מום הוא (ש"ס) [ז] לא הקדיש בעל מוס למזבח א"ל (ש"ס) [ז] והוא תמורה. י"ן (ש"ס) [ז] לא קרבי (ש"ס) [ע] מוס. ס"א ולא המיר אלא ע"מ שאלו ו לחולין אפ"ה קדיש דרבי קרא ולקי וגבי (ש"ס) [ז] אכל סבור (ש"ס) [ז] אכל סבור כפי האי גוונא מותר (ש"ס) [ז] אלא לומר דלא אמר יורה בהמורה וקדשיה וכו' (כ"ז) קדושין הן (ש"ס) [ז] דרבי מפרש. סבור מליך נמחק (ש"ס) [ז] דאצ"פ שקדושתה היא (ש"ס) [ז] וזו היא מוצא דהי' (ש"ס) [ז] דהמיה ביה אטק. טריפה נמי קרב במינה דהא שאר בהמות דהוי מין טרפות קרבינ ל"ל (ש"ס) [ז] אכל חסרון בעל מום בעלמא הוא (ש"ס) [ז] מ"ן מומין. מיכת בעל מום נמחק (כ"ז) רבי רבנא דרביד מנחם (ש"ס) [ז] לא הוי גריס (ש"ס) [ז] נמחק מ"א איכא במינה (ש"ס) [ז] נמחק וטעון קבורה לאחר מיתה הס"ד. וכי"א אמר שמע מינה פודין את הקדשים להאכילן לכלבים דקאמ' לפדות עליו וזו פריך לה לא מיל

ע"ן ויצא דרך דופן [י"ן] אמר רבא מ"ט (ש"ס) וי' דלא קרבי לא נחתא לכו קדושת הגוף א"ל רב אדא רב אחבה לרפא (ש"ס) וי' נמי קרנה. מיכת קא נמחק [ז] הוי פסולי הנוף נינהו כו' כהנמה עמלא סה (ש"ס) סאן י"א מלי אמרתי כו' לומר אי לא דמיא טריפה לעמלא כה מילתא דאין כמינ קרב מ"מ דמיא לא כמילתא אחריתי דאסורה כזכילה לאפוקי בעל מוס דלא דמיא כלל כהנמה טמאה ויפ"ג אמר שמואל המקדיש את הטרפה לייכיה מוס קצוע כסבר דמינו נחתא עליה קדושת דמים נחתא עליה קדושת הגוף, וי"ג למה נקטס על כל מינה קן להיות כי לפ"י ראו למחקן (ש"ס) [ז] נמחק. מ"א פולגני דר' אשעריא דאמר אינו אלא כו' (ש"ס) בלבד ככל ל"ק ליות מ"ש ר"א כי הדפס לקמן כסמוך עד סוף הפסק בעצ" ואח"כ ל"ל מן כי עד מיכת מ"ש (ש"ס) [ז] פודין את סבור (ש"ס) [ע] אוקן. כקאט כ"י ג"א מני הוי טריפה ואינטיה חילמא לנטול דנעשו טריפה ומני רבי אלעזר הוי דאמר כל היכא דלא חזי להקטנה לא נחתא קדושה לגופה ע"כ. וזו היא גרסת הגרסי' וי' (ש"ס) [ז] נמחק מילי מילי קדושה (ש"ס) [ז] נטרפה טעמא דהקדיש אחר"כ נטרפה הא (ש"ס) [ז] נמחק. מ"א וזו היא גרסתה ש"ט כסמוך נמחק. [ז] קאן ל"ה יהיה לרבות אגב [ז] לקי. אס בעל מום הוא (ש"ס) [ז] לא הקדיש בעל מוס למזבח א"ל (ש"ס) [ז] והוא תמורה. י"ן (ש"ס) [ז] לא קרבי (ש"ס) [ע] מוס. ס"א ולא המיר אלא ע"מ שאלו ו לחולין אפ"ה קדיש דרבי קרא ולקי וגבי (ש"ס) [ז] אכל סבור (ש"ס) [ז] אכל סבור כפי האי גוונא מותר (ש"ס) [ז] אלא לומר דלא אמר יורה בהמורה וקדשיה וכו' (כ"ז) קדושין הן (ש"ס) [ז] דרבי מפרש. סבור מליך נמחק (ש"ס) [ז] דאצ"פ שקדושתה היא (ש"ס) [ז] וזו היא מוצא דהי' (ש"ס) [ז] דהמיה ביה אטק. טריפה נמי קרב במינה דהא שאר בהמות דהוי מין טרפות קרבינ ל"ל (ש"ס) [ז] אכל חסרון בעל מום בעלמא הוא (ש"ס) [ז] מ"ן מומין. מיכת בעל מום נמחק (כ"ז) רבי רבנא דרביד מנחם (ש"ס) [ז] לא הוי גריס (ש"ס) [ז] נמחק מ"א איכא במינה (ש"ס) [ז] נמחק וטעון קבורה לאחר מיתה הס"ד. וכי"א אמר שמע מינה פודין את הקדשים להאכילן לכלבים דקאמ' לפדות עליו וזו פריך לה לא מיל

הקדשין למקמן ונחתא אסורא ואפילו גוממן אין פודין וכו' דאין פודין אותן להאכילן לכלבים למיתה: רש"י ד"ה גבי תמורה א"ק וכו'. י' גרסא אחרת בהשטותן בסוף המסכת: רש"י ד"ה תנא ון ותבנסו ון וואותו של הקדש וכו'. י' בהשטותן בסוף המסכת: רש"י ד"ה ואליבא דר' דאמר וכו' קדיש אבא אקדש צריחת. ע"י וואותו של בסוף המסכת: תוס' ד"ה גבי תמורה וכו' גבי תמורה א"ק גבי קדשים א"א א"ק. ח"ל הגיליון במגני' ר' יוסי י"ה יהודה אומר ששה שוגג וכו', י"מ אף לענין מלקות מירי דמאריבין בסמוך גבי תמורה לקי. וי"מ דלא לקי דמיא בענין מלקות בשוגג ולקי דקאמר ח"ל שהתמורה נתפסת בקדושה כמו דאמר' (בערבין

שיטה מקובצת
הקדשין למקמן ונחתא אסורא ואפילו גוממן אין פודין וכו' דאין פודין אותן להאכילן לכלבים למיתה: רש"י ד"ה גבי תמורה א"ק וכו'. י' גרסא אחרת בהשטותן בסוף המסכת: רש"י ד"ה תנא ון ותבנסו ון וואותו של הקדש וכו'. י' בהשטותן בסוף המסכת: רש"י ד"ה ואליבא דר' דאמר וכו' קדיש אבא אקדש צריחת. ע"י וואותו של בסוף המסכת: תוס' ד"ה גבי תמורה וכו' גבי תמורה א"ק גבי קדשים א"א א"ק. ח"ל הגיליון במגני' ר' יוסי י"ה יהודה אומר ששה שוגג וכו', י"מ אף לענין מלקות מירי דמאריבין בסמוך גבי תמורה לקי. וי"מ דלא לקי דמיא בענין מלקות בשוגג ולקי דקאמר ח"ל שהתמורה נתפסת בקדושה כמו דאמר' (בערבין כ' ע"א) לוקח בערך שלם:

א ב א מיי פ"ג מהל' תמורה הלכה ה':

לג ב מיי פ"א שס הלכה ז':

לד ג מיי פ"א מהלכות מעילה הל' ג':

לה ד מיי פ"א מהל' תמורה הלכה ז':

ה [נמי' פ"א מהל' איסורי מונח הל' ג']:

לו ו מיי פ"א מהל' תמורה הלכה ז' וע"ש:

ז [נמי' פ"ו מהל' ערבין הל' ל']:

לז ח ט מיי פ"ג מהל' איסורי מונח הל' י' ופ"א מהלכות תמורה הלכה ז':

לח י מיי פ"ג מהל' איסורי מונח הל' י':

מוסף רש"י
הכלאים כו'. כלאים פסול להקריב דמצי (ויקרא כב) שור אכש, דפטו כללאסי, כי יולד פרט ליואל דוקא, והנן חמשה יליף ר"א מקראל דלא חיל קדש עליהם, ואח"כ שדאר פסולי הקרבה כגון רבע ועגב מוקאס ועגב ואמנן ומחיר ויחלל עליוהי קדושת הנוף ואריבין מוס קצוע לפדות עליו ולאחר פדיון אסורין גבהו ועבודה, הני לא חילי עליוהי אלא קדושת דמים כדקאנא בעלמא ונפדין בלא מוס ומותרין גבהו ועבודה לאחר פדיון (ויבמות טז). לא קדושין בתמורה. לא מעינא חסילת הקדש דלא קדש, דאפילו בעל מוס שקדם מומו להקדשו לא נחתא ליה קדושת הנוף כדאמר בצבורות פ"ג (ד'). אלא אפילו לא המיר קודש כגון הני לא מקדש, דאלוי בעל מוס חילא עליה קדושת הדוף מאחר גיזיה ועבודה אף משפיה, דכמינ טוב ברע א"ה המר מייורה, אפילו הכי אטני לא חילא (ויבמות טז). שאל הן חולין והמיון כהנמה קדשים אינא נתפסין ואפילו תמורה שאלה על בעלי מומין קטעינן אינא חלה עליהן וי"ש אס הקדשים מנח אינן קדושין (וע"י יא). ולא מקדישין לעשות תמורה. אין מקדישין לאחר לעשות תמורה, אס הן קדושין והמיר כהמת חולין (ש"ס) [ז] ויכתי שכן עמלן קדושין, כגון סהיו ולדות קדשים קדשי' אגב אמנ (בכורות זב).

הדרן עלך יש בקרבנות
הכלאים כו'. כלאים פסול להקריב דמצי (ויקרא כב) שור אכש, דפטו כללאסי, כי יולד פרט ליואל דוקא, והנן חמשה יליף ר"א מקראל דלא חיל קדש עליהם, ואח"כ שדאר פסולי הקרבה כגון רבע ועגב מוקאס ועגב ואמנן ומחיר ויחלל עליוהי קדושת הנוף ואריבין מוס קצוע לפדות עליו ולאחר פדיון אסורין גבהו ועבודה, הני לא חילי עליוהי אלא קדושת דמים כדקאנא בעלמא ונפדין בלא מוס ומותרין גבהו ועבודה לאחר פדיון (ויבמות טז). לא קדושין בתמורה. לא מעינא חסילת הקדש דלא קדש, דאפילו בעל מוס שקדם מומו להקדשו לא נחתא ליה קדושת הנוף כדאמר בצבורות פ"ג (ד'). אלא אפילו לא המיר קודש כגון הני לא מקדש, דאלוי בעל מוס חילא עליה קדושת הדוף מאחר גיזיה ועבודה אף משפיה, דכמינ טוב ברע א"ה המר מייורה, אפילו הכי אטני לא חילא (ויבמות טז). שאל הן חולין והמיון כהנמה קדשים אינא נתפסין ואפילו תמורה שאלה על בעלי מומין קטעינן אינא חלה עליהן וי"ש אס הקדשים מנח אינן קדושין (וע"י יא). ולא מקדישין לעשות תמורה. אין מקדישין לאחר לעשות תמורה, אס הן קדושין והמיר כהמת חולין (ש"ס) [ז] ויכתי שכן עמלן קדושין, כגון סהיו ולדות קדשים קדשי' אגב אמנ (בכורות זב).

הדרן עלך יש בקרבנות

הכלאים כו'. כלאים פסול להקריב דמצי (ויקרא כב) שור אכש, דפטו כללאסי, כי יולד פרט ליואל דוקא, והנן חמשה יליף ר"א מקראל דלא חיל קדש עליהם, ואח"כ שדאר פסולי הקרבה כגון רבע ועגב מוקאס ועגב ואמנן ומחיר ויחלל עליוהי קדושת הנוף ואריבין מוס קצוע לפדות עליו ולאחר פדיון אסורין גבהו ועבודה, הני לא חילי עליוהי אלא קדושת דמים כדקאנא בעלמא ונפדין בלא מוס ומותרין גבהו ועבודה לאחר פדיון (ויבמות טז). לא קדושין בתמורה. לא מעינא חסילת הקדש דלא קדש, דאפילו בעל מוס שקדם מומו להקדשו לא נחתא ליה קדושת הנוף כדאמר בצבורות פ"ג (ד'). אלא אפילו לא המיר קודש כגון הני לא מקדש, דאלוי בעל מוס חילא עליה קדושת הדוף מאחר גיזיה ועבודה אף משפיה, דכמינ טוב ברע א"ה המר מייורה, אפילו הכי אטני לא חילא (ויבמות טז). שאל הן חולין והמיון כהנמה קדשים אינא נתפסין ואפילו תמורה שאלה על בעלי מומין קטעינן אינא חלה עליהן וי"ש אס הקדשים מנח אינן קדושין (וע"י יא). ולא מקדישין לעשות תמורה. אין מקדישין לאחר לעשות תמורה, אס הן קדושין והמיר כהמת חולין (ש"ס) [ז] ויכתי שכן עמלן קדושין, כגון סהיו ולדות קדשים קדשי' אגב אמנ (בכורות זב).

הדרן עלך יש בקרבנות
הכלאים כו'. כלאים פסול להקריב דמצי (ויקרא כב) שור אכש, דפטו כללאסי, כי יולד פרט ליואל דוקא, והנן חמשה יליף ר"א מקראל דלא חיל קדש עליהם, ואח"כ שדאר פסולי הקרבה כגון רבע ועגב מוקאס ועגב ואמנן ומחיר ויחלל עליוהי קדושת הנוף ואריבין מוס קצוע לפדות עליו ולאחר פדיון אסורין גבהו ועבודה, הני לא חילי עליוהי אלא קדושת דמים כדקאנא בעלמא ונפדין בלא מוס ומותרין גבהו ועבודה לאחר פדיון (ויבמות טז). לא קדושין בתמורה. לא מעינא חסילת הקדש דלא קדש, דאפילו בעל מוס שקדם מומו להקדשו לא נחתא ליה קדושת הנוף כדאמר בצבורות פ"ג (ד'). אלא אפילו לא המיר קודש כגון הני לא מקדש, דאלוי בעל מוס חילא עליה קדושת הדוף מאחר גיזיה ועבודה אף משפיה, דכמינ טוב ברע א"ה המר מייורה, אפילו הכי אטני לא חילא (ויבמות טז). שאל הן חולין והמיון כהנמה קדשים אינא נתפסין ואפילו תמורה שאלה על בעלי מומין קטעינן אינא חלה עליהן וי"ש אס הקדשים מנח אינן קדושין (וע"י יא). ולא מקדישין לעשות תמורה. אין מקדישין לאחר לעשות תמורה, אס הן קדושין והמיר כהמת חולין (ש"ס) [ז] ויכתי שכן עמלן קדושין, כגון סהיו ולדות קדשים קדשי' אגב אמנ (בכורות זב).

הדרן עלך יש בקרבנות

שינויי גוססחות

א' לעיל יא. אימא ר' אליעזר וכו', ועי' כמי' יבמות פ"ד ע"א ד"ה ר"א. (מלכ"ה) ז' להמיר. דכוותיה גבי קדשים כסבור ומותר להאכילן בעלי מומין לגבי מזבח, ועי' כהשטותן כסוף המסכת (ש"ס) [ג] ג' רש"י, [ז] ל"ל לנשנא לחרינא כסבור מותר להקדיש בעלי מומין לגבי מזבח גבי תמורה קדיש גבי קדשים לא קדיש ר"י וי"א אמר כסבור לומר תמורת עולה ואמר תמורת שלמים ל"א כסבור לומר שמור כי י"ק וכן אלא כספרי קרנן אהנן מפרשם תקומיו וע"ש, ו' ויכ' יוחנן אמר כסבור מיכת ר"ל ואת ו' י' כסבור מיכת ר"ל ואת ו' י' נמחק (ש"ס) [ז] שלמים תמורת עולה דקדוש ודאמר תמורת עולה דקדוש דכוותיה גבי. ממיכת לישנא עד מיכת שלמים מוקד ח"י לננה (ש"ס) [ז] ס"א גבי תמורה לקי גבי קדשים לא לקי ל"א, וי"ג דלא קדש כסבור (ש"ס) [ז] לקי לבן קדש שחור גבי (ש"ס) [ז] לקי דיש לקיש (ש"ס) וי' סאל ו וויכנס ו ו' דכוותיה (ש"ס) וי' כדאמר קדשים שגולד י"ן פדיון גבי תמורה לקי גבי קדשים לא לקי י"ן ע"י כהשטותן כסוף המסכת (ש"ס) [ז] אמר רבי וכו' מאחר, ונכנס"י אמר לא נמחק מיכת ר"מ וכן ככל עמנוין (ש"ס) [ז]

הקדשין למקמן ונחתא אסורא ואפילו גוממן אין פודין וכו' דאין פודין אותן להאכילן לכלבים למיתה: רש"י ד"ה גבי תמורה א"ק וכו'. י' גרסא אחרת בהשטותן בסוף המסכת: רש"י ד"ה תנא ון ותבנסו ון וואותו של הקדש וכו'. י' בהשטותן בסוף המסכת: רש"י ד"ה ואליבא דר' דאמר וכו' קדיש אבא אקדש צריחת. ע"י וואותו של בסוף המסכת: תוס' ד"ה גבי תמורה וכו' גבי תמורה א"ק גבי קדשים א"א א"ק. ח"ל הגיליון במגני' ר' יוסי י"ה יהודה אומר ששה שוגג וכו', י"מ אף לענין מלקות מירי דמאריבין בסמוך גבי תמורה לקי. וי"מ דלא לקי דמיא בענין מלקות בשוגג ולקי דקאמר ח"ל שהתמורה נתפסת בקדושה כמו דאמר' (בערבין כ' ע"א) לוקח בערך שלם:

הקדשין למקמן ונחתא אסורא ואפילו גוממן אין פודין וכו' דאין פודין אותן להאכילן לכלבים למיתה: רש"י ד"ה גבי תמורה א"ק וכו'. י' גרסא אחרת בהשטותן בסוף המסכת: רש"י ד"ה תנא ון ותבנסו ון וואותו של הקדש וכו'. י' בהשטותן בסוף המסכת: רש"י ד"ה ואליבא דר' דאמר וכו' קדיש אבא אקדש צריחת. ע"י וואותו של בסוף המסכת: תוס' ד"ה גבי תמורה וכו' גבי תמורה א"ק גבי קדשים א"א א"ק. ח"ל הגיליון במגני' ר' יוסי י"ה יהודה אומר ששה שוגג וכו', י"מ אף לענין מלקות מירי דמאריבין בסמוך גבי תמורה לקי. וי"מ דלא לקי דמיא בענין מלקות בשוגג ולקי דקאמר ח"ל שהתמורה נת